

i technikowi medycznemu, jeżeli badania te w okresie poboru są przeprowadzane w godzinach ustalonych przez przewodniczącego terenowej komisji poborowej. Wynagrodzenie to przysługuje również za badania radiograficzne przeprowadzone w okresie poprzedzającym pobór, jeżeli liczba osób wezwanych na te badania w ciągu jednego dnia wynosi co najmniej 80 osób.

§ 8. 1. Wydatki związane z przygotowaniem i przeprowadzeniem poboru pokrywa się z budżetu wojewódzkiej rady narodowej.

2. Wynagrodzenie osób wchodzących w skład komisji oraz osób biorących udział w pracach komisji (§ 4) wypłaca się według listy sporządzonej na podstawie planu poboru i protokołów dziennych komisji poborowych, a w odniesieniu do lekarza radiologa i technika medycznego — na podstawie stwierdzenia właściwego zespołu opieki zdrowotnej, że badania przeprowadzone zostały w myśl zasad określonych w § 7 ust. 3.

§ 9. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) wojewodzie — należy przez to rozumieć także prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego,
- 2) urząd wojewódzkim — należy przez to rozumieć także urząd miasta stopnia wojewódzkiego,
- 3) naczelniku gminy — należy przez to rozumieć także naczelnika miasta i gminy, naczelnika (prezydenta) miasta innego niż wymienione w pkt 1 oraz naczelnika dzielnicy,
- 4) urządzie gminy — należy przez to rozumieć także urząd miasta i gminy, urząd miejski inny niż wymieniony w pkt 2 i urząd dzielnicowy.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1968 r. w sprawie składu komisji poborowych i wynagrodzenia za udział w pracach tych komisji (Dz. U. z 1968 r. Nr 10, poz. 51 i z 1970 r. Nr 7, poz. 57).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*

50

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lutego 1976 r.

w sprawie przystąpienia Nikaragui do Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 50 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), został złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych

dnia 31 października 1975 r. dokument przystąpienia Nikaragui do wymienionej konwencji.

Zgodnie z artykułem 51 ustęp 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Nikaragui dnia 30 listopada 1975 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Czyrek*

51

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lutego 1976 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji o przywilejach i immunitetach organizacji wyspecjalizowanych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 21 listopada 1947 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z § 41 Konwencji o przywilejach i immunitetach organizacji wyspecjalizowanych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 21 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 25), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty przystąpienia do wymienionej konwencji:

Gujana	dnia 13 września	1973 r.,
Iran	dnia 16 maja	1974 r.,
Hiszpania	dnia 26 września	1974 r.,
Niemiecka Republika Demokratyczna	dnia 4 października	1974 r.

Zgodnie z § 43 tej konwencji:

Gujana zobowiązała się stosować jej postanowienia do następujących organizacji wyspecjalizowanych: ILO, FAO, UNESCO, ICAO, IMF, IBRD, WHO, UPU, ITU, IMCO, WMO, IFC, IDA, a Iran przyjął zrewidowane ostatecznie teksty czternastu załączników do tej konwencji;

Hiszpania zobowiązała się stosować jej postanowienia do następujących organizacji wyspecjalizowanych: ILO, FAO (drugi zrewidowany tekst załącznika II), UNESCO, ICAO, IMF, IBRD, WHO (trzeci zrewidowany tekst załącznika VII), UPU, ITU, IMCO (zrewidowany tekst załącznika XII), WMO, IFC, IDA;

Niemiecka Republika Demokratyczna zobowiązała się stosować jej postanowienia do następujących organizacji wyspecjalizowanych: ILO, UNESCO, WHO (trzeci zrewi-

dowany tekst załącznika VII), UPU, ITU, IMCO (zrewidowany tekst załącznika XII), WMO; dokument przystąpienia Niemieckiej Republiki Demokratycznej do wyżej wymienionej konwencji zawiera następujące zastrzeżenie:

„Niemiecka Republika Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami § 24 i § 32 Konwencji, które przewidują obowiązkową jurysdykcję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i jego kompetencję w odniesieniu do sporów dotyczących interpretacji albo stosowania Konwencji. Niemiecka Republika Demokratyczna reprezentuje pogląd, iż w każdym indywidualnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze jest konieczna dla wniesienia poszczególnego sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w celu jego rozstrzygnięcia. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 32, zgodnie z którym opinia doradcza Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości jest przyjmowana jako ostateczna.”

Na podstawie § 41 i § 44 powyższej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Gujany, Iranu, Hiszpanii i Niemieckiej Republiki Demokratycznej w dniu złożenia przez te państwa dokumentów przystąpienia.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Fidżi notą z dnia 21 czerwca 1971 r. zawiadomił Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, iż uważa się za związany postanowieniami wymienionej konwencji oraz zobowiązał się stosować jej postanowienia do następujących organizacji wyspecjalizowanych: WHO (drugi zrewidowany tekst załącznika VII), ICAO, ILO, IMCO (zrewidowany tekst załącznika XII), FAO, UNESCO, UPU, ITU, WMO.

Ponadto podaje się do wiadomości, że w notyfikacji otrzymanej przez Sekretarza Generalnego Organizacji Na-

rodów Zjednoczonych z dnia 9 sierpnia 1973 r. Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej zobowiązał się stosować postanowienia niniejszej konwencji w stosunku do FAO, ICAO i IMCO. Powyższa notyfikacja zawiera następujące oświadczenie:

„Węgierska Republika Ludowa przyjmuje postanowienia § 24 i § 32 Konwencji z zastrzeżeniem złożonym przy przystąpieniu do tej Konwencji.”

W notyfikacji otrzymanej przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 20 września 1974 r. Rząd Mongolskiej Republiki Ludowej poinformował o stosowaniu postanowień tej konwencji w odniesieniu do FAO. Wymieniona notyfikacja zawiera następujące zastrzeżenie:

„Mongolska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami § 24 i § 32 Konwencji i podziela opinię, że dla wniesienia każdego sporu dotyczącego interpretacji albo stosowania Konwencji do rozstrzygnięcia przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości jest konieczna zgoda wszystkich stron w sporze w każdym poszczególnym przypadku. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 32 Konwencji, zgodnie z którym opinia doradcza Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości przyjmowana jest jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu.”

Rząd Zambii notą z dnia 16 czerwca 1975 r. zawiadomił Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, iż uważa się za związany postanowieniami wymienionej konwencji i zobowiązuje się stosować je do następujących organizacji wyspecjalizowanych: ILO, FAO, ICAO, UNESCO, WHO (drugi zrewidowany tekst załącznika VII), UPU, ITU, WMO, IMCO (zrewidowany tekst załącznika XII).

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

52

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lutego 1976 r.

w sprawie potwierdzenia przez Lesotho i Zambię uczestnictwa w Konwencji o obywatelstwie kobiet zamężnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego 1957 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w notyfikacjach o sukcesji przekazanych Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych Lesotho dnia 4 listopada 1974 r. i Zambia dnia 22 stycznia 1975 r. potwierdziły

swoje uczestnictwo w Konwencji o obywatelstwie kobiet zamężnych, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 20 lutego 1957 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 56, poz. 334).

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

53

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 lutego 1976 r.

dotyczące przystąpienia Brazylii do Układu w sprawie Antarktydy, podpisanego w Waszyngtonie dnia 1 grudnia 1959 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem XIII Układu w sprawie Antarktydy, podpisanego w Waszyngtonie dnia 1 grudnia 1959 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 46, poz. 237), został złożony Rządowi Stanów

Zjednoczonych Ameryki dnia 16 maja 1975 r. dokument przystąpienia Brazylii do powyższego układu.

Zgodnie z artykułem XIII ustęp 5 układu wszedł on w życie w stosunku do Brazylii dnia 16 maja 1975 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek